

U G T

no reg 4643

28000
FONS
A VILADOT

BUTLLETI INTERIOR

DEL

SECRETARIAT DE CATALUNYA

Adherida

a la Confederacio Internacional
d'Organitzacions Sindicals Lliures

(C. I. O. S. L.)

N.º 3

AGOST
del

1958

1888

S'ha dit que la Unió General de Treballadors era una Central Sindical forastera i és per això que els seus rengles no havien estat ocupats per la gentada obrera de Catalunya. Sovint afirmacions tan errades com aquestes es propaguen i es mantenen com acceptables durant un cert temps. Després la realitat s'imposa i la veritat d'ahir es transforma en una mentida d'avui. Així ha passat amb la Unió General de Treballadors. La U.G.T. és nada a Catalunya. La U.G.T. el bressol de la qual és Barcelona confongué del 36 al 39 a tots els que creien en aquest judici injust i falç. Bo és que amb motiu del seu setantè aniversari ho diguem ben fort. I sobretot que demà quan la llibertat serà altre cop certa la nostra Central Sindical reprendrà la seva supremacia indefectiblement.

1958

FRATERNALMENT UNITS

Entre l'Espanya que des de principis de segle inicià la marxa pels camins de l'activitat social, econòmica, cultural i política i l'Espanya que el franquisme esclavitzà des del 1939, s'ha establert per obra i gràcia de la dictadura de Franco un mur de misèries, d'infamies i de falsetats. És difícilíssim per les noves generacions valorar per si mateixes el volum de les aportacions fetes a la col·lectivitat per les organitzacions sindicals lliurement constituïdes i democràticament orientades envers l'alliberament moral i econòmic de l'home.

Entre les organitzacions sindicals que amb mes entusiasme varen dedicar-se i continuen dedicant-se a redimir l'home de l'esclavitud del salari figurà sempre en primer pla la Unió General de Treballadors.

Sabiem ahir i ho comprovem avui en la nostra pròpia carn que sense llibertat l'home no significa gairebé res ni pot exigir que la seva aportació diària al bé comú sigui valorada com cal i mereix. L'home sense llibertat és un esclau.

Per mantenir esclaus als espanyols la dictadura franquista ha imposat als treballadors jornades de treball llarguíssimes Salaris de misèria. Lleis socials injustes. I la personalitat de l'home escarnida.

Cal que la classe obrera lluiti sense treva per a esdevenir lliure.

Lliure d'escriure, lliure d'organitzar-se, lliure de pensar. Lliure essencialment respectant però, sempre la llibertat i els drets dels demés. En aquesta lluita per la llibertat els treballadors espanyols no estan sols.

El sindicalisme lliure està solidariament al seu costat.

La fraternitat en la lluita és una realitat viva i esperançadora. Fem nostres les paraules del nostre clàssic immortal: Per a tenir dret a fruit de la vida i de la llibertat cal saber sacrificar vida i llibertat en benefici de tota la humanitat. Aquest i no altre és el camí que conscientment i voluntària seguim tots els afiliats a la Unió General de Treballadors.

per Pascual TOMAS, Secretari General de la U.G.T. d'Espanya a l'exili

MA D'OBRA BARATA

El ministre de Comerç de l'Opus Dei ha fet aquest mes d'agost un discurs a la Fira de Mostres de Bilbao. S'ha adreçat sobretot al capital estranger perquè inverteixi fortes quantitats a Espanya. «Necessitem inversions estrangeres» ha dit, i quan «aquestes ultrapassaren el límit fixat per la llei de Protecció de l'Indústria Nacional les propostes s'estudien en Consell de Ministres i finalment són sempre aprovades».

S'han acabat doncs ja els plans «d'independència econòmica» de la Falange! Portes obertes al capitalisme estranger: aquesta és la política de l'Opus.

Quines garanties tenen aquests capitalistes? El Sr. Ullastres ho ha repetit varies vegades: «Una mà d'obra suficient

i qualificada que és molt més barata que la d'altres països industrials»; un «sistema fiscal que no és pesat per les empreses»; i finalment «les garanties d'una seguretat jurídica que garanteix al capitalista estranger, la tranquil·litat i seguretat de les inversions».

Poques vegades un responsable del règim s'ha expressat amb tanta claretat. Ignora, però, que els treballadors estan disposats a reclamar el que se'ls deu: el mateix tracte que als seus germans de classe dels països estrangers! Un augment general de salaris que elevi el nivell de vida d'aquesta mà d'obra barata, que el Sr. Ullastres ofereix al capitalisme estranger per a enllaminar-lo!

Editorial

Valor i sentit universals

Es en la certitud del triomf de la lluita que ens cal menar contra la dictadura despòtica i brutal que intenta perpetuar-se que prenem consciència de les responsabilitats que aquest triomf ens imposa. Car si bé presentim amb daler d'esperança les possibilitats immenses del nostre recobriment sabem que els problemes de tota naturalesa que hem de resoldre són d'una magnitud i envergadura extraordinàries que depassen la simple improvisació. I perquè mancaríem a la missió que ens és dictada per l'ideal humà que inspira el nostre pensament i la nostra doctrina la Unió General de Treballadors diu sempre i ben alt el que es proposa.

Per això als qui sorpresos pel nostre editorial precedent ens han preguntat les raons de la nostra declaració de que aspirem a viure en un règim democràtic on l'ordre econòmic sigui indissolublement unit a la justícia social els diem que la solució dels grans problemes de la nostra època solament és possible per l'establiment d'una democràcia veritable que sintetitzant en un sol els dos conceptes, democràcia política i democràcia social, permeti l'edificació d'un ordre col·lectiu comportant el màxim de llibertats.

Car la llibertat que nosaltres reclamem no és solament l'exercici dels drets cívics que la dictadura ens priva més també la de permetre a la classe treballadora una acció eficaç damunt les estructures econòmiques de la societat que emergides de les forces materials regressives no permeten posar al servei de tot el poble la riquesa i els progressos de la tècnica. L'organització de la producció i distribució no es concilia amb un règim de llibertat individual només en la mesura que una democràcia econòmica pugui ésser instaurada que asseguri l'intervençió de tots a la vida del treball. És a dir; el nostre pensament s'orienta vers el socialisme.

Perquè, repetim-ho, la justícia social que els treballadors de Catalunya i Espanya tota reclamem no ha d'ésser una almoina que vulguin donar-nos sinó el resultat d'un esforç que es caracteritza per una cohesió entre el pensament i l'acció i per un elevat sentit de direcció i de responsabilitat. Pensament, acció i sentit de responsabilitat que es tradueixen en un comportament i en una actitud polítiques que donen a la nostra lluita un valor i sentit universals.

Reunio del Consell General de la U.G.T.

A la ciutat de Tolosa del Llenguadoc (França) s'ha reunit el dia 13 d'Agost el Consell General de la Unió General de Treballadors. Aquest ha dedicat tot el seu temps a l'estudi de la situació a Espanya i ha adoptat les resolucions que aquesta situació imposa.

Al'encalç de la nova situació que ja brosta

La vida social i econòmica del nostre país s'orienta devers camins que encara no havíem petjat. El sindicalisme vertical, el circuit econòmic clos i el franquisme panacea de la riquesa dels espanyols s'esmunyen en un cap al tard de misèria infinita. Aquest menat d'idees clau del règim ens feien preveure una albada de fam i de peste migeval, però, ens adonem que ens quedavem curts, car la fam no ha esperat l'alba i la peste tampoc. Es aquesia afrosa realitat només que ha forçat els creuats per la pàtria i per Deu a cercar camins nous l'emplaçament dels quals des de sempre ha estat en el domini de la democràcia.

En el fonamental doncs, el règim del Caudillo es perverteix millor és dir, es substitueix, agençant-se formes i estils d'actuació que encara ahir deia que només perteneixien al món del socialisme podrit.

Ara ja som als super-mercats com a fórmula màgica capaç d'elevat el poder adquisitiu dels treballadors, sense pensar que pel sol fet d'anunciar-ho ja fan entrar la basarda a milers i milers de petits comerciants que mai no han estat precisament rabiosos antifranquistes.

Però, és més, han tret de pollaguera les convencions col·lectives com a únic camí per endegar les justes reivindicacions obreres. Que volem estan obligats a cedir i encara cediran més.

Podríem preguntar-nos, fins quan; fins on. I podríem respondre sense temença d'error; fins a negar totalment el mòbil de la creuada salvadora. Però de la sang versada, de la malaurança de tot el país, de l'endarreriment intel·lectual i moral, de l'exhaustió absoluta de totes les fonts de vida i de progrés, d'humanisme i civilització, ningú no en serà responsable?

Aviat en tindran la prova. A l'encalç de la nova situació que ja brosta, la paraula del Poble apareix amb aires de sentència inapel·lable; La justícia tot curt. La democràcia social i la llibertat autèntiques allunyaràn per sempre més la caverna ideològica i el conservadurisme a ultrança.

La llei de convencions col·lectives

Ningú no ignora la propaganda que ha fet el règim franquista entorn de la llei de convencions col·lectives.

Les convencions col·lectives no són cosa recent enlloc del món on existeixen sindicats lliures. A Anglaterra, per exemple, existeixen fa més de 50 anys; a França, a Itàlia, a Alemanya són una de les fórmules millors per arrencar millores del capitalisme.

Ara bé, la condició essencial per aquesta acció és que realment els sindicats siguin òrgans democràtics de la classe obrera. Aquesta condició no existeix avui.

DE CATALUNYA

La C.N.S. no té autoritat ni personalitat. Els treballadors no comptem per a res en el seu si. Franco i el seu govern tampoc no els concedeixen altre importància que el d'òrgans burocràtics de propaganda... i a vegades auxiliars de la policia, com durant les vagues del mes de Març.

Només amb la llibertat sindical i política, amb l'organització a plena llum dels sindicats clandestins U.G.T. i C.N.T., podran ésser negociades unes convencions col·lectives eficaces.

Un dels elements fonamentals d'aquesta eficàcia és l'establiment d'un salari mínim vital per una jornada de treball de 8 hores, i de l'escafa mòbil de salaris, que lligui el nivell dels salaris al nivell dels preus d'articles de primera necessitat.

D'aquesta millora fonamental, no diu res naturalment el text de la llei de «convencions col·lectives espanyoles».

La burgesia intentarà aprofitar-les per augmentar la productivitat. Però els patrons han de saber que és millorant l'utilitatge que pot augmentar-se la productivitat.

Els treballadors, que hem de fer de cara a aquesta llei?

Hem de tenir present que en realitat, i amb totes les imperfeccions, l'hem arrencat gràcies a la nostra lluita, a la ratxa de vagues que cada any remouen el món del treball a Catalunya, al País Vasc, a Asturies.

Hem de saber aprofitar-la. Com?

Els articles 11 i 12 han d'ésser utilitzats a fons per nosaltres, dintre les empreses. El primer, proclama que entre les millores que poden reclamar els treballadors hi figuren l'augment de salaris, «plusos» i primes. L'article 12 diu que el període de vigència del conveni es fixarà d'un «comú acord entre les dues parts».

Amb aquests articles els treballadors hem de reivindicar augment de salaris, i diverses millores: reglamentació de les comissions de punts amb participació directa i lliurement elegida dels treballadors; creació de comissions obreres per a determinar les normes de treball i llurs retribucions; previsió de les vacances amb prou temps d'antelació; petició d'escoles nocturnes i professionals; formació d'economats dirigits pels treballadors i amb la participació econòmica de les empreses; establiments de dutxes i de llocs de descans i de neteja; regulació anticipada de la forma de recuperar les hores; ajuda econòmica a malalts i necessitats; acció decidida contra els abusos dels metges del «seguro», víctimes ells mateixos d'un sistema d'assegurances ignominioses pels treballadors i per la classe medical...

En l'establiment de convencions col·lectives hem d'evitar sobretot les diverses

mesures que la burgesia intentarà per a dividir la classe obrera, tal com ho fa fins ara gràcies al sistema de primes i de plusos. A treball igual, salari igual. Tots els nostres esforços s'han de dirigir vers la unitat obrera, dintre i fora de l'empresa; de cap manera hem de fer el joc dels patrons dividint els treballadors amb excessives —o a voltes mínimes— diferències de salari entre professionals, o entre peons.

Hem de reclamar igualment la renovació de l'utilitatge, la racionalització del treball, l'utilització de tècniques modernes de treball.

Finalment, l'article 12 ha d'ésser ben aprofitat. Es necessari establir convenis de la més curta durada possible, *sis mesos com a màxim*. D'aquesta manera impedirem que els salaris, primes i «plusos» «petrifiquin» l'inacceptable nivell actual, que ens és desfavorable.

Units i decidits, amb accions de conjunt ben dirigides, la força és en nosaltres. Fem-la valer i així esclataran un dia les barreres que s'oposen a les corrents de llibertat i de progrés que els treballadors representem.

UN METALLURGIC DE BARCELONA

Als empleats de banca

La situació econòmica dels empleats de Banca és realment miserable. Vivim d'uns salaris miserables que estan en vergonyosa desproporció amb el nostre treball. Les primes d'auxili que ens donen els banquers són, com deia un company recentment, un simple cataplasma damunt d'un cos cada dia més malalt.

Tots sabem que aquestes primes d'auxili són insegures, i que són a més uns narcòtics, que els banquers no estan gens obligats a donar-nos. Ens les donen perquè tenen interès que continuem vivint i treballant en els nostres despatxos, fent el joc i servint el sistema capitalista més despòtic i humiliant del món.

Els empleats de Banca tenim ocasió de conèixer millor que ningú les enormes immoralitats i explotacions que realitzen els financers amb la complicitat del règim franquista. Es per això que tenim l'obligació de combatre la dictadura i el sistema d'explotació amb més fermesa encara que els altres assalariats.

I no és així. Sovint, ocorre tot el contrari. La majoria dels empleats de Banca — les excepcions, afortunadament van ésser nombroses— s'inspiren d'un pobre egoisme i adopten postures abstencionistes cada vegada que la classe obrera es dona al combat contra la dictadura i el règim de misèria econòmica. En comptes de sentir-se solidaris de la classe obrera, els bancaris seguim sovint acatant servils les disposicions de la direcció, que ens conduïxen a una major explotació. Pídem una prima de tres per cent quan en realitat deuriem reclamar 15 per cent. Quan a fi de comptes, ens correspon tot el que produeix el nostre treball.

**Treballadors ! Per un salari mínim vital
adheriu a la U. G. T. (C. I. O. S. L.)**

NYA ESTANT

Super-Mercats

Pels que conservem viva la consciència de classe, és una situació humiliant. Isolant-nos en els nostres seients dels luxosos edificis, els capitalistes ens separen dels obrers, i quan aquests plantegen una vaga nosaltres llevem al front de lluita, una gran força que seriem capaços de donar.

I, al sortir al carrer, enrogim de vergonya.

Aquest és el panorama que tu, company bancari, has vist ja diverses vegades a Barcelona. L'esforç obrer disminuït per la nostra abstenció, com si l'objectiu del combat no fos també el nostre, el de tots els assalariats.

Per a nosaltres, joves ugetistes, és un deure primordial redonar consciència de classe a tots els treballadors de Catalunya. Per això m'adreço a tu. Per a dir-te que el lloc dels bancaris en el combat no deu restar buit quan els metal·lúrgics de Catalunya, o del País Vasc, o els minaires d'Asturies, recomençaran la lluita. No podem restar-los una ajuda que pot ésser molt important. Tinguem present la nostra missió en el conjunt de l'economia, i valorem l'importància del cop que podem portar a la dictadura que ens oprimeix a tots i a tots ens explota.

Que tots els empleats de banca sàpiuen que no pertencem a una classe social híbrida, sinó a la més viva de totes, la que aconseguirà la llibertat i la justícia: la classe obrera!

UN EMPLEAT DE BANCA,

Socialisme capitalista

Convé que els treballadors es fixin que tots els estats feixistes fan «socialisme» a llur manera particular malgrat que combatin el socialisme amb totes les armes i la més eficaç de totes que és la sofisticació i la suplantació. L'Espanya de Franco és el millor exemple d'aquesta superxeria que va començar en temps de la dictadura militar de Primo de Rivera i que ara ha proliferat de faisó colpidora. És el «socialisme» del monopoli de l'estat, de les grans indústries i dels negocis bruts que fa pagar les pèrdues al fisc i embotxa els beneficis que es reparteixen els senyors de les oligarquies. És el *«patriotismo bien entendido, el desarrollo económico del país, el nudisme de la Falange i de la Escuela de Mandos»*.

Segons les dades fornides per la *«Información y Estadística del Ministerio de Hacienda»* existeixen dins l'administració pública espanyola 820 organismes autònoms. Els pressupostos de despeses d'aquest immens eixam de vespes verinoses sumen en conjunt 29.842 milions de pessetes ço que fa pujar el total de despeses del sector públic en 1957 a 71.743 milions de pessetes o sigui 23.780 pessetes anyals per habitant, molt més, proporcionalment, del que gasta el país més ric del món, els Estats Units.

D'aquest total de 29.842 milions de pessetes que despenen els 820 organismes

autònoms, 8.668 milions corresponen als organismes relacionats amb el Ministeri d'Indústria; 7.825 als de la *Vivienda y Turismo*; 4.309 a Agricultura; 1.414 a Educació; 1.853 a *Política Social y Laboral*, etc... etc... D'aquest mateix total de 29.842 milions de pessetes, 2.502.3 milions est destinen a personal i 489 a material, i resulta que 17.424.2 milions van a *gastos diversos* i 9.336.7 a *gastos extraordinarios*. Qui vulgui saber més que vagi a Salamanca!

Els ingressos d'aquest conjunt d'organismes autònoms ha estat en 1957 de 30.250 milions de pessetes dels quals un 55.9 % són emprèstits a curt i a llarg termini; 14.8 % rendes i productes dels propis organismes, 1.580 milions de pessetes per subvencions de l'Estat, 1.502 milions d'impostos arbitraris, 1.875 milions per impostos i taxes, etc. etc...

Analitzant les despeses d'aquest 820 organismes autònoms, trobem que 140 d'ells tenen pressupostos que no depassen les 25.000 pessetes anyals; 69 es troben entre les 25.000 i 100.000 pessetes; 193 entre les 100.000 i les 500.000; 102 entre les 500.000 i el milió de pessetes; 126 entre un i cinc milions; 125 entre els cinc i 26 milions; 50 entre 26 i 100.000 milions; 15 passen dels 100 milions sense excedir 250 milions. I venen els peixos més grossos: dos, que són l'Institut Nacional de Previsió i el Servicio Militar de Construcciones, tenen despeses entre els cinc cents i mil milions, i tres, que són l'Institut Nacional de Colonización, Instituto Nacional de Industria i Instituto Nacional de la Vivienda declaren pressupostos de despeses superiors als mil milions de pessetes per any.

I la millor prova de que aquests organismes són perfectament *nacionales, patrióticos* i adhoc «socialistes», la dona el darrer, l'Institut Nacional de la Vivienda que amb més del miler de milions de pessetes de pressupost per un sol any conserva milers i milers de treballadors en coves i barraques primitives, sense aigua, sense higiene, sense confort ni urbanisme per a honra del règim i encant dels turistes que visiten aquest bocí de l'Àfrica septentrional. El règim, cada dia més trodat, i els turistes, quan es revenen dels ensurts i els massatges que els proporciona l'estat de les carreteres, també *nacionales*, resten convençuts i reconfortats de saber que l'Estat despen anualment 1.350 milions de pessetes en la conservació de carreteres, 750 milions dels quals es destinen a la modernització de la xarxa «principal». Per això tants, quan han retornat a llur país s'han fet franquistes d'agraïment d'haver escapat amb vida i remuguen joiosos la insuperable trilogia: *España, una, grande y libre!*

La imminent instal·lació d'empreses super-mercats d'assaig, fa convenient recordar que els socialistes, des de fa anys, propugnen aquest sistema de distribució d'aliments superior en molt a l'actual. Si aquestes empreses fossin creades de cara al poble i pel poble millorarien l'alimentació popular, abaratint preus i amb més garanties per les qualitats i pesos.

La distribució dels queviures, que actualment està en mans d'unes 5.000 empreses detallistes només té la virtut d'encarir els productes alimenticis, car, pel cap baix, almenys son 5.000 famílies les que han de viure del benefici que hi facin. Però degut a les disposicions oficials que limiten els marges comercials el detallista ha de treballar amb un benefici escàs que l'obliga a intentar superar-lo amb un viure infra-humà encara que resignat; un horari total de treball, amb la paradoxa de moltes hores d'inactivitat personal, anti-econòmica i anti-social. En canvi això no seria problema pel super-mercat, amb un horari just i uns marges escandalosament socialment.

Defensem el super-mercat a benefici del poble, com defensem la concentració industrial, la concentració parcel·laria de la terra, les escoles de formació professional, la supressió de la prostitució, l'enaltiment del deport, etc., sempre en funció del profit social, revaloritzant la persona humana que treballa.

Probablement aquestes entitats super-mercats, capitalitzats per homes de negoci i probablement amb major participació estatal, tindran un èxit inicial per part dels compradors, que seria un palliatiu per l'angoixant situació present la qual tendeix a empitjorar-se. Però això no seria definitiu, doncs passada l'eufòria i eliminada la competència, tornarien a les cotitzacions egoistes, amb formació de trusts amb enormes beneficis, com sempre a costa dels que treballen.

Els intents actuals per a la formació de super-mercats, van encapçalats per una crida als comerciants (porucs a l'absorció) perquè hi aportin diners. De manera que volen matar-los i els demanen l'espasa? Hem de donar consells? Ni cinc a l'immoralitat!

El franquisme, per delegació dels capitalistes, té la facultat del rei Mides, amb la diferència de que a Mides se li tornava or tot el que tocava i al franquisme tot el que toca se li podreix. No confondrem la idea socialista amb el «mango-neo» franquista. Per això hem de voler que els nostres ideals no se'ls utilitzi demagògicament sota un patronat capitalista que no té altre objectiu que l'enriquir-se més i més, embrutint i empobrint més i més a la classe obrera.

**Obrers ! La U. G. T. (C.I.O.S.L.)
reivindica l'escala mobil de salaris**

Realitats del paradís franquista

Ens cal repetir i ho haurem de repetir mils vegades que no hi ha cap país al món on els obrers siguin enjovats, explotats, vexats i robats com a Espanya. I com que per tots costats respira aquesta enorme crueltat del règim, són els mateixos privilegiats els que ho denuncien en llurs estudis i reculls estadístics. És el mateix Institut Nacional de Estadística el que ens diu que prenent per base el juliol del 1936 els preus han augmentat en un promig general de 11.43 vegades per bé que en alguns articles de primera necessitat els augments són molt majors com, per exemple, la llana ha pujat de preu 26.71 vegades, el carbó 26.16, el cotó 18.02, la fusta 13.95, les taronges 16.56, l'arroç 13.69, la carn 13.33 i el porc 13.13 vegades. I hom pregunta: «I els salaris? ¿De quant han pujat els salaris? Un fadrí de primera de la indústria sidero-metalúrgica que abans de la guerra guanyava 15 pessetes diàries, després de la darrera

Menys llibres i més lectors

El mercat de llibres d'Espanya, naturalment pobre, va de baixa cada dia més. El promig de publicació de llibres que cinc anys enrera era de 474 mensuals va descendir a 354 en 1957. No és pas que els treballadors no vulguin llegir, és que no poden. La prova és que a les biblioteques públiques es servien trimestralment 883.626 llibres l'any 1953 i en 1957 la xifra trimestral va arribar a 1.064.723; i l'altra prova és que el que més es llegeix és tecnologia i ciències socials ço que vol dir que els treballadors llegeixen tant com poden. Però cal remarcar que vint anys després de la guerra encara segueix tancada governativament la grand Biblioteca Arus de Barcelona, fundació del gran patrici, que no costava cap centim al Tresor i que tant havia contribuït a la cultura i edificació dels obrers de la metròpoli catalana.

El deficit dels ferrocarrils

L'any 1957 el deficit dels Ferrocarrils d'Espanya fou de 1.900 milions de pessetes i es calcula que aquest any 1958 arribarà a 2.500 milions. El mal estat de les vies i de tot el material fa que el servei sigui deficient en tots sentits amb l'aggravant que les càrregues financeres i les despeses d'amortització solament representen més de 1.600 milions cada any.

El carbó «nacional» de baixa qualitat que es veuen obligats a gastar va augmentar de 180 pessetes per tona en el primer trimestre d'aquest any i això sol representa uns 500 milions més de pessetes de deute car la R.E.N.F.E. gasta 2.700.000 de tones cada any. I el bon seny econòmic que regeix l'estat ajuda a empitjorar totes les coses. Posarem només l'exemple de l'exportació de 200.000 tones de farina a Egipte, aquella farina que no pot menjar el treballador espanyol, i que va significar la mobilització de 25.000 vagons de càrrega; el cost del transport era de 0,58 centims i la R.E.N.F.E. en cobrava 0,29 i això sol representava pels ferrocarrils una pèrdua de 42.500.000 pessetes.

SALARIS I BENEFICIS

puja de salaris arriba a guanyar 47.50 pessetes diàries o sigui poc més de tres vegades el que guanyava vint i cinc anys enrera. Resulta, doncs, tenint en compte la relativa puja de preus i la dels salaris, segons les xifres oficials, que els obrers han perdut prop dels tres quarts de llurs salaris entre l'any 1936 i l'any 1957.

«Us en doneu ben bé compte? Es per això que es va fer la guerra i la *crusada*; és per això que un milió d'espanyols van perdre la vida i altres tants han sofert i sofreixen persecucions i ultratges. I no és pas que abans de la guerra hi hagués la necessària justícia però hi havia almenys la llibertat i el dret de defensar-la com hi és a tots els països civilitzats.

Com és lògic i evident, el que se sustrau de la mínima retribució dels obrers augmenta la riquesa, el poder i els beneficis de les classes privilegiades. Per a esmentar un sol exemple, els beneficis *nets* declarats per la Banca que en 1951 s'elevaven a 895 milions van excedir 1.702 milions en 1955. La distribució del producte de les empreses és cada dia més desfavorable als treballadors i més favorable als dividents i a les reserves. Segons dades proporcionades pel Banc de Bilbao, en les indústries metalúrgiques, entre 1954 i 1955, la proporció dedicada a remuneració del personal va baixar del 64 % al 59 % mentre que la destinada a dividents i reserves passava del 26 % al 31 %. En les empreses d'electricitat, aigua i gas, en el mateix període d'un any, les remuneracions del personal descendien del 34 % al 26 % i els dividents i reserves passaven del 51 % al 56 %.

L'acció internacional...

La C.I.O.S.L. continua la seva acció contra el franquisme

El Comitè Executiu de la C.I.O.S.L. reunit els dies 3 i 4 del passat mes de juliol adoptà la següent resolució.

El C.E. de la Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures

REAFIRMA la crida feta pel Subcomitè en la seva 11 reunió a totes les forces democràtiques del món demanant el suport necessari per obtenir l'establiment d'un nou ordre democràtic a Espanya que restableixi les llibertats individuals i polítiques renovant i fomentant l'economia a la vegada que millori el baix nivell de vida dels treballadors.

INSISTEIX en que el sindicalisme lliure és fermament oposat a tota ajuda financera al règim de Franco pels organismes internacionals o els governs així com a tot intent d'ingrés de l'actual govern espanyol a la N.A.T.O., l'O.E.C.E. i la futura zona d'intercanvi.

MANIFESTA la seva indignació pel fet de que continuïn les persecucions contra els treballadors que es declararen en vaga la primavera passada.

FELICITA a la Conferència Internacional del Treball per haver exposat la repulsa que li mereix el règim de Franco per les mesures adoptades contra els treballadors que es declararen en vaga en defensa de llurs lligitims drets i interessos i

AFIRMA que el moviment sindical lliure segueix amb atenció la situació d'Espanya i proporcionarà tota l'ajuda possible als treballadors espanyols de dintre i fora del país.

...contra el franquisme

LES BEQUES ESCOLARS

També aci podem constatar l'interés que té l'Estat nacional-sindicalista en la cultura i edificació dels obrers. Tots sabem que els nostres treballadors no tenen accés a cap centre d'ensenyament superior — i en prou feines a l'ensenyament elemental — si no és per mitjà d'algunes beques que s'escapin als rics i a la clientela del règim. Doncs, bé: la Comissaria General de Protecció Escolar i As-

Sindicats	22.012
Ministeri	10.763
Juventudes	2.701
S. E. U.	250
Segur Escolar	240

Els Sindicats oficials manegen els diners dels treballadors i per tant son els treballadors els que paguen directament les beques que no obtenen. El mateix passa amb la Mutualitat del Segur Escolar i el Sindicato Español Universitario. Però la cosa resta més evident encara amb la Delegación Nacional de Juventudes que pot dotar les seves beques amb 10.831 pessetes per any mentre el Ministeri les dota només amb 5.891 pessetes l'any i els Sin-

distència Social ha publicat l'anunci de les beques a distribuir que sumen 35.966 en tot Espanya amb una dotació conjunta de 217.935.350 pessetes. Com es pot veure per la relació que segueix, el Ministeri d'Educació Nacional només contribueix a aquell total amb el 29.92 % de les beques i amb el 29.10 % del diner de manera que, practicament, els treballadors paguen la resta. Vegi's com va la cosa:

beques que costen 121.766.750 pessetes	—
—	63.413.000 —
—	29.255.000 —
—	1.900.000 —
—	1.600.000 —

dicats amb 5.531 pessetes cada una. El règim és de *jerarquias* i aquestes comencen abans de desmamar els infants. Així resulta que les beques, com tot el demés, són privilegis que només poden obtenir els privilegiats i els seus lacais.

Redacció i Servei de Premsa :

J. Buiria, 8, rue Rigaud
Perpignan (P.-O.)

Barcelona com un trist llogarret del Sahara ha restat sense aigua. Hasta " La Vanguardia " diu que és inadmissible i escandalosa la situació. I nosaltres preguntem: Qui governa des de fa 20 anys?